

Mt; 5:13-16.

A felolvasott igében Jézus azt mondja el, hogy miért van egyház, s egyúttal megmutatja azt is, hogy mi a keresztyén embernek, azaz nekünk a küldetésünk, mi életünk célja, mire vagyunk tulajdonképpen teremtve.

Jézus azt mondja követőiről, az egyházhoz tartozókról, hogy ti vagytok a föld sója. Azért van tehát egyház, hogy a világban élet legyen. Egy Ablonczy Dániel nevű írásmagyarázó hívja fel a figyelmet rá, hogy a sónak komoly élettani szerepe van. A vérünk különféle sókat tartalmaz, az életfolyamatok a sók körül játszódnak le. Körülöttük, mint tengely körül a kerék, forog az élet. – Ha nem lenne só, nem lenne élet sem. Ha nem lenne Istennek népe, elpusztulna az élet. Ezt mutatja az özönvíz története is. Az Istent szerető emberek száma a kritikus szint alá esett, s az emberiség csaknem kipusztult. De ugyanerről beszél a szodomai történet is, ahol a tíz igaz is elég lett volna ahhoz, hogy megmaradjon a város, de nem volt benne tíz igaz, tíz ember, aki Isten népének tagja lett volna, és elpusztult a város. Az egyház, az Istent szívből szerető, az ő akaratát betölteni, megcselekedni igyekvő emberek életfontosságúak. Ha nem lennének Istenhez tartozó emberek, egész egyszerűen kipusztulna, megszűnne létezni az emberiség. Lehet, hogy ez túlzónak hangzik, lehet, hogy ebbe így nem is szoktunk belegondolni, lehet, hogy meg is rémít e felelőség súlya, de ez ennek ellenére így van. Jézus azt mondja, ti vagytok a föld sója. Só nélkül pedig nincs élet. Jézus ilyen meglepően nagy jelentőséget, értéket tulajdonít nekünk.

De Jézus ennél még többet is mond azzal, hogy követői seregét a sóhoz hasonlítja. Mert nem csak annyi követőinek a dolguk, hogy létükkel az élet fennmaradását biztosítsák, hanem az is, hogy az élet minőségét, élvezeti értékét javítsák. Általunk ne csak élhető, hanem élvezhető is legyen az élet. Olyanná formálódjon a környezetünk, amelyben jó szájjal lehet jelen lenni. Az Isten nélküli élet rossz ízű. Hamar keserű lesz benne az ember szája íze, mert Az Isten szeretetét megjelenítő és képviselő emberek nélkül a világ kegyetlen, önző, szeretetlen, rendetlen és halálpárti. Nekünk, keresztyén embereknek a dolgunk, hogy ebben a világba Isten kegyelmét, nagyvonalúságát, szeretetét, rendjét és életigenlését felmutassuk és érvényre juttassuk. S ez nem is olyan könnyű feladat, mert ez azt jelenti, hogy az egyháznak szembe kell mennie a világgal. Amikor a világ nyíltan igazságtalan volt, és kegyetlenkedtek például a néger rabszolgákkal, vagy a fogyatékos, beteg emberekkel, meg az elesettekkel, szegényekkel és árvákkal, akkor az egyháznak fel kellett emelje a szavát, és hirdetni kellett Isten kegyelmes akaratát. Már az ószövetségi próféták is így tettek. Hogy mennyire nem volt hálás ez a feladat, arról tanúskodik a próféták hánytartott életrajza, s többet meg is öltek, amiért az Isten irgalmát állították követendő példaként az emberek elé. Ma másilyen világot élünk, de az egyháznak ma is fel kell emelnie a szavát. S mikor az egyház hirdeti Isten rendjét, és kiáll a férfi és nő házassága mellett, tanítja a szülőknek, tanároknak, idősebb embereknek a tiszteletét, vagy hirdeti Isten életakarát, és felszólal a legkiszolgáltatottabbak, a védekezni leginkább nem tudók, a magzatok mellett, akkor szintén nem számíthat nagy népszerűsége. De az egyháznak ez a dolga. Legyen más, mint a világ. Létével gyakoroljon hatást az őt körülvevő társadalomra. Ne a világhoz igazodjon, hanem az Istent tükrözze, s így formálja a világot. Isten szeretetével fűszerezze az életet. És általában is minden tétével az Istenre mutasson. Isten jóságáról tanúskodjon, és segítse, hogy az emberek odataláljanak Istenhez. Az egyház az a hely, mely kóstolót ad a mennyországból, és ha ezt hitelesen teszi, akkor az emberekben vágy ébred az Isten iránt. De ez csak akkor következik be, ha valóban megmutatjuk Isten szépségét, szeretetét, érdekességét, sokszínűségét. Isten egy ilyen jó ízű és színes egyházat akar. S azért merem ezt mondani, mert nem csak a mai ígét látom, hanem azt a színpompás világot is, melyet az Isten teremtett, s melyben a legszebb színt Jézus Krisztus jelenléte viszi a mindennapokba. Ő a legszebb szín, s őt felmutatni, ez az egyház szép feladata.

Igen ám, csak hogy maga az egyház is esendő emberekből áll, s mint ilyen romlandó. Meg tud ízetlenül. Az egyház, a Krisztus-követő sereg sótlanná válhat. Elvesztheti lényegét, értelmét, képességét, identitását. Sajnos ilyen is előfordulhat. Magam is láttam már ilyet. S milyen egy ilyen közösség? Sótlan, azaz kedélytelen, humortalan, száraz, ízetlen, színtelen, lélektelen, faarcú és unalmas. Mérhetetlenül unalmas. Remélem, én vagyok az egyetlen, aki találkozott már ilyen gyülekezettel is, melyben minden szürke, kicsit poros, kicsit pókhálós, de nagyon ódon és álmosító. Ahol legfeljebb annyi meglepetés érhet, hogy az énekeskönyv nagyot koppan a földön, mikor elaludtál. De igazán ez se lep meg, mert az lett volna a meglepő, ha végig ébren tudsz maradni. A közösség tagja udvarias távolságtartásban vannak egymással, valódi kontaktot csak az jelent, ha vitába keverednek. S amint kilépnek a templomból, többé már semmi nem utal rá, hogy ők Isten népe lennének; élnek, ahogy éppen sikerül, mint bárki más, aki nem ismeri Jézust. Elég fonnyatag kis közösségek szoktak lenni az ilyenek, melyek nemigen vonzanak senkit Jézushoz, mert nem is nagyon látszik rajtuk Jézus. Nem mondom, hogy nyomokban nem tartalmazhat egy ilyen közösség semmit Jézusból, mert nem tisztem megítélni őket, csak azt, hogy nehéz rajtuk észrevenni a jó ízt s az életörömet, melyet Isten adni akar az embereknek az egyház által. Szomorú karikatúrái az ilyen közösségek Isten valódi népének, melyekért kevesen dicsőíthetik a mennyei Atyánkat. A mi közösségünket én nem ilyennek látom. De azért vigyázni kell, hiszen Jézus figyelmeztető szava, hogy még a só, még a legjobb gyülekezet is megízetlenülhet, nekünk is szól.

A gyülekezetre vigyázni kell. Ezért vannak a tisztséget viselők, s köztük a presbiterek. A presbitereknek sokat kell tenniük azért, hogy Jézus teste, az egyház vonzó maradjon, sőt egyre több embert legyen képes az üdvözítő Krisztushoz vezetni. S Jézus teste annál vonzóbb, minél hitelesebben tanúskodik a benne lakó Lélekről.

A presbiterek egyházórzó szolgálata pedig ott kezdődik, hogy ápolja a szívében lakó Jézussal a kapcsolatot. Ha Jézus Lelke nem lakik benne, eleve nem lehetne igaz tanúja az Istennek. Csak az tanúskodhat Istenről, aki ismeri Őt. Csak az, aki együtt él Vele. Csak az, akinek a szívében ott van Jézus. Akinek a lelkét Jézus Lelkének lángja ragyogja be, az tud világítani, jó cselekedeteivel ragyogni az emberek előtt. Az első dolgokat tehát az lesz, kedves Presbiter Testvéreim, hogy az Isten-kapcsolatokra ezentúl még nagyobb gondot fordítsatok, mint eddig. Mert most már

nagyobb felelősség van rajtatok. Most már nem csak magatokért és családotokért vagytok felelősek, hanem értünk is. Az egész gyülekezetért. Ezért kérek a gyülekezet nevében is titeket, hogy ne hanyagoljátok el az egyéni imádságot, a lelkiismeret-vizsgálatot, az igeolvasást, az istentiszteleteket és az úrvacsorát. Olyan részei ezek a presbiteri szolgálatnak, mint a háznak az alapja. Kevés látszik ki belőle, s mégis ez tartja az egészet. Akinek erre nincs ideje, annak a szolgálatra nem lesz ereje. A Jézus-kapcsolatot elhanyagoló presbiterségen nem sok áldás lehet.

Aztán ott folytatódik a presbiter egyházörző szolgálata, hogy a családjában is éli keresztyénységét. Nem biztos, hogy minden családtagja keresztyén, de ő Krisztust képviseli a családjában is. Krisztus szeretetét, hűségét, rendjét, alázatát, irgalmát, életörömét. Ha nagyon más vagy a gyülekezetben, mint otthon, akkor valami baj van. Ha kaméleonként viselkedsz, úgy nehéz hiteles képet mutatnod arról a Jézusról, akinek a beszédében az igen, igen, a nem pedig nem. Véletlenül sem szeretnék képmutató lenni ebben a kérdésben. Tudom, nincs ház, ahol ne csörögne olykor a tányér. De arra kérek közösségünk nevében titeket, fogadalmat tevő presbitereket, hogy ti még a tányércsörgés közepette is, amennyire rajtatok múlik, törekedjétek a békességre, tudjátok szelídek lenni, bocsánatot kérni, ha kell, és szeretetetekkel igyekezzétek megnyerni az Úrnak családokat még nem hívó tagjait is. Talán nincs is nagyobb öröm annál, mintha ez sikerül, úgy világítani életetekkel, hogy azt a házastárs, a szülő és gyermek is észrevegye, s meglássa mögötte a mennyei Atyát.

Ugyanígy hitelességekkel őriztétek gyülekezetünk jó ízét a munkahelyeteken is. Szorgalmatok, megbízhatóságotok, kedvességeitek hűen tanúskodjon a mi Istenünkről. És tanúskodjatok szavaitokkal is mindenfelé elvívén annak jó hírét, amit itt, a gyülekezetben tapasztaltatok. Ha meg valamit rossznak, fájdalmasnak éltetek meg a gyülekezetben, azt ne beszéljétek ki, azt oldjuk meg itt, benn. Ugyanis, aligha segíti bárki üdvösségét, ha nem Isten szentségéről, hanem egymás gyarlóságáról tanúskodunk. Gyarlóságunkért nem fogják dicsőíteni a mi mennyei Atyánkat. Gyarlóságainkat ezért ne hirdessük, hanem küzdjünk ellenük.

S végül, de nem utolsó sorban őriztétek gyülekezetünk jó ízét itt, a gyülekezetben, szolgálatokkal. Tegyetek érte, hogy itt minden Isten dicsőségét hirdesse. Akár a templomunk külleme, akár a padok kényelmessége, akár épületeink korszerűsége. Nem mondhatnám, hogy jelenleg mindenben hű tanúk vagyunk. Van még tennivalónk e téren. De hirdesse az örök Isten örök korszerűségét a gyülekezeti ének és zene. Az evangelizációs módszerek sokfélesége. A táborok vidámsága. A kiscsoportok meghittsége. Mind-mind Istenről beszéljen. S ti szolgálatokkal ezt segítsétek. Azt, hogy gyülekezetünk élő, pezsgő, színes, izgalmas, meghitt, őszinte és egymást elfogadó és szerető közösség lehessen. Ezt munkáljátok. Érződjön itt, e közösségben, hogy Jézus itt van közöttünk. Érezni lehessen itt az ő jó ízét. Ez legyen legfontosabb küldetésetek. Ettől ne engedjétek magatokat eltántorítani!

Mindebben biztos, hogy meg lesztek kísértve. Hat év alatt sokféle próba érhet. Megpróbálhat a gonosz a családon keresztül visszahúzni. Lehet, hogy betegség próbál. Lehet, hogy egy adott döntésnél kisebbségben maradsz, s a vitás kérdést nagyjátja fel előtted úgy a gonosz, hogy már nem látod többé tőle a fogadalmadat sem, meg azt a Krisztust sem, akinek ma fogadalmat teszel. Legyetek tehát óvatosak, imádkozzatok, és ne maradjatok magatokra soha a nehézségeitekkel. Mert csak együtt, együtt szoros közösségben Jézussal és egymással tudjuk megőrizni jó ízünket, és betölteni küldetésünket; úgy világítani életünkkel, hogy szolgálatunk kapcsán Istenhez jöjjenek és őt dicsérik, és üdvözüljenek az emberek. Amen.

1. Sajnálkozik-e Jézus a megízeltlenült só sorsa felett?
2. Mi a keresztyének életfeladata az ige alapján?
3. A jó cselekedeteink kinek a jószágára kell, hogy felhívják a figyelmet?
 - a) Ha presbiter vagy, értékeld kicsit a hat évi szolgálatodat! Ha nem vagy presbiter, akkor mond el, hogy milyenek láttad az elmúlt időszakban a presbiterek szolgálatát!
 - b) Mondjatok példát arra, hogy miben gondolkodtok másként a világ dolgairól, az erkölsről, viselkedésről, stb., mint a nem hívő emberek, majd azt gondoljátok végig, hogy amiben másként gondolkodtok, abban másként is tudtok cselekedni is!
 - c) Inkább a hitetlen környezet hat rád, vagy inkább te változtatod a hitetlen környezetet? (Pl. egy vasárnap vagy más ünnepnap menete, Isten káromlásának kerülése, stb. stb.) Miben területeken könnyebb hatni, s melyeken nehéz?
 - d) A saját gyülekezetünktől eltekintve milyenek az egyházélményeitek? Inkább színes, izgalmas, jó ízű, vagy inkább unalmas, száraz, íztelen közösségekkel találkoztatok? Te mit tehetsz azért, hogy egyre jobb ízű legyen gyülekezetünk?
 - e) Milyen próbák értek az utóbbi években, amelyek el akartak tántorítani Krisztus népétől és követésétől? S mi volt az, ami mégis megtartott?